

KIS LAP

... ÖREG NŐ JELENT MEG A KÜSZÖBÖN. (Lásd a 232. lapon.)

XLIV. kötet, 15. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1893. április 9-én.

DORINKA MENEDÉKE.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

JUTOTTAK, hogy szinte porzott utá-
nok az ut. Ez azonban nem tartott
sokáig, mert kifogyott a lélekzetök
s mikor egy kis domb mögé kanyarodott
az ut, Dorinka meglassította lépteit.

— Most már kényelmesebben sétálha-
tunk, itt már meg nem láthatnak. Azt
hiszem, biztosan elmenekülünk. Jaj de szere-
tem, hogy erre szántuk el magunkat! Most
már szabadok vagyunk, nem köll félnünk
semmi büntetéstől, tehetünk amit akarunk.
Hát nem pompás ez?

— De igen, bizonyítá Terike, ki ezalatt
már szintén kedvet kapott a kalandhoz.
Magam sem bánom.

— No lásd! Neked magadnak pedig
soha sem lett volna bátorságod megszökni.

— No, hiszen nem éppen szökünk, csak
látogatóba megyünk Barnabás bácsihoz.

— Csakhogy Zsófi néni ezt nem tudja
ám, s boszankodni, ijedezni fog. Ennek
örülünk legjobban.

S mindjárt ugrált és tánczolt is örömeben.

— Ne ugráljunk sokat, mikor nem szük-
séges, jegyzé meg Terike. Nagyt kell még
gyalogolnunk, ugy is elfáradunk.

— Oh, hiszen nincs nagyon messze,
magad mondtad.

— Nagyon messze nincs, de sétának jó
darab. Én még soha sem gyalogoltam akkora
darabot.

Terike, ki mindig falun élt, jobban tudta,
mi a gyaloglás, Dorinka azonban ezt sem
igen akarta elismerni.

— Ne félj semmit, oda érünk egész
kényelmesen.

Kevés idő telt bele s már meggyőződött,
hogy egészben kényelmes mégsem lesz a
séta. A poros ország-uton szaporán gyalog-
olni nagyon különbözik az árnyas kert-
ben, ligetben való sétálástól, kivált olyan
meleg nyári napon, amilyen ez volt. Nem
sokára ugyancsak kimelegedtek, megszm-
jaztak és egy kicsit el is fáradtak.

— Jó lesz megpihennünk itt a nagy fa
alatt, szólt Dorinka. Melegem van és szom-
jas is vagyok.

— Akkor nem jó lesz. Én is szomjas va-
gyok; de ha itt töltjük az időt, szomjuságunk
csak még fokozódik. Inkább menjünk még
tovább... amott valami majorfélét látok, oda
betérünk, veszünk tejet és meg is pihenünk.

Ez csakugyan jobbnak látszott s Dorinka
ezuttal szó nélkül engedett Terike indítvá-
nyának. Az a major azonban még jó mesz-
sze volt s egészen fölhevülve, kimerülve
kopogtattak be. Szerencsére igen barátság-
os magyar asszony volt a majorosné.
Nagyot bámult, mikor ilyen uri kisasszo-
nyokat látott fáradtan, porosan belépni, de
csak nevetett, mikor Dorinka tejet kért s
elő mutatta két tizeskéjét, hogy meg is tudja
fizetni.

— Pénzért itthon nem árulok semmit,
mondá a majorosné, de fáradt utasok
részére mindig akad egy kis frissítő. Ülje-
nek le, kisasszonykáim, mindjárt hozok
valamit. Hm, szerencse, hogy a kutyák oda
át mentek a tanyára, mert különben...

Hozott jó tejet, fehér czipót s a kaland-
dos leánykának ez az egyszerű ozsonna
most jobban ízlett mint otthon a legfino-
mabb csemege. Azzal is nagyon meg vol-
tak elégedve, hogy ilyen nyájas háziasz-

szonyra ak
beszélgetés
ták, hová
ovakodtak
szöktek.

— Inne
Terike.

— No,
rán kell g
nek, kivált
Jobb is vo
sokkal röv

— Igen
— Deho
megmutato
csak egyen
oda érnek

Meg is n
megköszönt
A nap má
forrón; az
erdőn veze
ballagtak o
sabbban. A
val sietett n
jó ideig nem
is tolult a
kület kezde
hökkenve fo

— Minth
dolsz, messz

— Nem
már ott vo
az erdő.

— És ve
indulnak m
farkassal tal

E gondol
hogy egy p

szonyra akadtak. Pihenés közben barátságos beszélgetésbe eredtek vele s azt is elmondták, hová mennek, csak hogy természetesen ovakodtak elárulni, hogy hazulról megszöktek.

— Innen már nincs messze, ugy-e, kérde Terike.

— No, nagyon messze nincs, de szaporán kell gyalogolniok, hogy estére beérjenek, kivált ha mindig az ország-uton mennek. Jobb is volna, ha gyalog utra térnének, az sokkal rövidebb és nem is olyan poros.

— Igen, de ott eltévedhetünk.

— Dehogy! Akkor nem ajánlanám. Majd megmutatom a gyalog ösvényt, azon mindig csak egyenesen előre kell menniök s éppen oda érnek ki.

Meg is mutatta nekik ezt a rövidebb utat, megköszönték szépen és újra megeredtek. A nap már lefelé hajlott, nem süttött oly forrón; az ut is kellemesebb volt, árnyas erdőn vezetett végig s nagyon jókedvűen ballagtak odább. Jókedvűen, de egyre lassabban. A nap pedig szokott gyorsaságával sietett nyugovóra, amivel a két vándor jó ideig nem törődött; mikor azonban felhő is tolult a leáldozó nap elé s az esti szürkület kezdett leszállni, Dorinka kissé meghökkenve fordult Terikéhez:

— Mintha már estelednék... mit gondolsz, messze vagyunk még?

— Nem tudom. Magam is szeretném, ha már ott volnánk. Sötétben nem kellemes az erdő.

— És veszedelmes is, ugy-e? Ilyenkor indulnak meg a farkasok... oh!... ha farkassal találkozunk!

E gondolatra Dorinka ugy megrémült, hogy egy pillanatig meg is állt és rábá-

mult Terikére. Máskor ugyancsak felforrtyant volna, ha Terike azt teszi, amit most tett; de most szinte megőrült neki. Terike ugyanis nagyot nevetett s így szólt:

— Farkastól félsz? Nincs a mi vidékünkön farkas, esztendőök óta hírért sem hallottuk. Nem az a baj, hanem az, hogy sötétben könnyen letévedhetünk az ösvényről. Várj csak majd én megyek elől, én többet jártam este így künn a szabadban, jobban megismerem az ösvényt.

Dorinka nagyon szelid és engedékeny lett. Ez az esti séta a homályos erdőn igen kevésbé volt inyére. Sétált ő otthon a fővárosban is esti időben, csak hogy ott lámpások égnek az utcán, sok ember is jár-kél, s eszébe sem jut, hogy féljen. Most azonban ugyancsak szepegett és titkon nagyon bámulta Terikét, aki, ugy látszott, nem igen félénk. Dorinka szeretett volna szintén bátornak látszani, de ez sehogysem sikerült neki. Már majd nem egészen besötétedett s még mindig ott bolyongtak az erdőben s Terike alig-alig tudta más egyébről, hogy még a gyalog-ösvényen haladnak, csak arról, hogy folyvást keményen kopogott a lépésök. Ezzel biztatta a mind inkább szepegő Dorinkát is.

— Már ugyan miért volna az biztos jó jel? kérde Dorinka májdnem sirva.

— Mert ha nem az uton járnánk, száraz galy és falevél ropogna a lábunk alatt. Bizonyos vagyok felőle, hogy jó uton járunk.

— Jó uton! Köszönöm szépen, ha nem érünk a végére! Minek biztattál, hogy nincs messze, hogy az utat nem lehet eltéveszteni! Inkább forduljunk vissza... haza talán jobban eltalálunk! Oh, minek is bíztam a szavadban!

Terike igazi jó lelkű leányka volt. Most bőséges oka lett volna megharagudni és azt felelni, hogy éppen megfordítva, Dorinka csábította őt erre a kalandos utra; ő inkább más napra akarta halasztani, de Dorinka hetykélkedett, hogy estig kényelmesen oda érnek. Terike csakugyan maga is aggódott s arra gondolt, hogy csöppet sem lesz könnyebb a dolguk, ha még egymással pörölnek is. Azért inkább így szólt:

— Még eddig nincsen semmi igazi bajunk, hát ne ijedezzünk. Én nem félek s téged is bátrabbnak hittelek. Arról meg szó sem lehet, hogy most haza térjünk, mert annyit már nem győzünk gyalogolni. Most már csak előre mehetünk. Az a jószívű majorosné bizonyosan igazat mondott, így hát a bácsi kastélya már nem lehet messze.

— Mit ér, ha a sötétben nem találunk rá!

És Dorinkának ebben igaza is lett volna. De épp ekkor örvendve kiáltott fel Terike:

— Világosságot látok! Nézd amott a fák közt. Ott ház van.

— Jaj de jó! Talán már a bácsi kastélya.

— Aligha... Már látom az ablakot is. Kicsike ablak. De mindegy, ott majd utba igazitanak.

Rövid idő alatt eljutottak a kivilágított ablakhoz. Egyszerű házacská állt ott, az erdő-kerülő háza. Az ajtó be volt csukva, de kopogtatásukra csakhamar fölnyílt s egy szelid arcú öreg nő jelent meg a küszöbön. (Lásd a képet a czimlapon.) Nagyt nézett, össze csapta a kezét és fölkiáltott:

— Uram Teremtóm! Hát maguk kicsodák? Hol bolyognak sötét este itt az erdőn? Bizonyosan eltévedtek.

— Nem tévedtünk el, csak ránk esteledett, szolt Terike. Utban vagyunk a mi rokonunkhoz, Barnabás bácsihoz; de most már nem tudjuk, eljutunk-e hamar oda?

— Eljuthatnak, mert egészen közel van ide az öreg ur kastélya. Mi az ő celédjei vagyunk.

— Oh akkor hát megmagyarázza nekünk, ugy-é, merre menjünk.

— Hogy ne! De nem is magyarázom, hanem a Bandi fiam majd elkiséri. Hé, Bandi, jöszte csak!

A Bandi gyerek tíz éves kis legényke volt s szintén nagyt bámult az uri kisaszszonyokra. Anyja szavára rögtön fogta a kalapját és megindult a két leánnyal.

Dorinkának rögtön vissza tért erre a jó kedve és bátorsága, mintha néhány percczel előbb nem is ő szepegett volna oly nagyon.

— Most már minden jól van, szolt elé-

RÖFÖGŐ MŰVÉSZEK. (Lásd a 234. lapon.)

gedetten. Me...
Ideje is, hog...
éhes vagyok.

— Magan...
szeretném tu...
ni, kapunk...
Barnabás b...
csinál jó vac...
rát? Mert t...
dod, nem va...
nak.

— Akk...
nem is ig...
kapnak, sz...
közbe Ban...
Az öreg na...
ságos ur n...
szereti a v...
déget, nem...
jár oda s...
ki, mondta...
apám.

A gyerkö...
nek ez a m...
jegyzése u...
lehütötte B...
rinka b...
ságát. Su...
mondá Teri...
nek:

— Hal...
tad? Hátha...
hátha a b...
nem fogad...
Akkor mit...
nálunk?

Megint...
— Deho...
nap haza k...
— Oh,

gedetten. Mégis jó volt, hogy utra keltünk. Ideje is, hogy oda érjünk, mert ugyancsak éhes vagyok.

— Magam is, mondá Terike. Csak azt szeretném tudni, kapunk-e Barnabás bácsinál jó vacsorát? Mert tudod, nem várnak.

— Akkor nem is igen kapnak, szólt közbe Bandi. Az öreg nagyságos ur nem szereti a vendéget, nem is jár oda senki, mondta az apám.

A gyerkőcnek ez a megjegyzése újra lehütötte Dorinka bátorságát. Sugva mondá Terikének:

— Hallottad? Hátha... hátha a bácsi nem fogad be? Akkor mit csinálunk?

Megint Terike volt a bátrabb.

— Dehogy nem fogad be! Meglehet, holnap haza küld, de mára bizonyosan befogad.

— Oh, csak már egyszer ott legyünk,

akkor többé nem félek. Tudom én azt, hogy nem küld haza. Engem az ilyen öreg bácsik mind nagyon szeretnek. Majd a kedvében járunk.

LÁTOGATÁS A VARRÓ ISKOLÁBAN. (Lásd a 238. lapon.)

Ez alatt kiértek az erdőből, nagy mezőn haladtak végig s Bandi megszólalt:

— Ott a kastély, ni! Ez az ut egyenest a kapuhoz vezet.

Egy emeletes, nagy épületet lehetett átni a félhomályban. Több ablakból világosság látszott, jeléül, hogy ott még mindenki ébren van.

Bandi egészen a kapu közelébe kísérte a két leányt.

— Itt a csöngettyü-huzó, mondá, ezt kell jó erősen meg-rántani, akkor kinyitják a kaput. Meghuzam?

— Azt már megtehetjük magunk is, felelé Dorinka. Te most már haza mehatsz.

— Köszönjük a szivességedet, mondá Terike.

Meghuzzták a csengetyüt és vártak, mi-
közben Terike azt kérde Dorinkától:

— Én menjek elől, vagy te akarsz elő-
ször beszélni? Tudod, te gondoltad ki a
tervet mit kell mondani . . .

— Igen . . . Persze . . . de hát arra
majd később kerül a sor. Most jobb lesz
ha te mégy elől, mert téged ismernek.

(Folytatása következik.)

TAVASZI MUNKA.

(Képpel a 237. lapon.)

LE A kertbe, le a kertbe!
Ni a gyom már hogy felverte!
Fel Palikám a munkára!
Hej, hol is van a gereblye?

Gereblyéd ott a zugolyban,
Gyomláló vaskóm is ott van,
Szaladok a két szerszámért,
Hozom jó Mariskám gyorsan.

Én felszántom a gyomocskát,
Te elhinted a magocskát,
És mert egyönk meg nem birná,
Ketten emeljük a rocskát.

Rocská vizével öntözzük,
A csemétét megfüröszsük.
És ha kikelt, a többivel
Egy bokrétába kötözzük.

RÖFÖGŐ MŰVÉSZEK.

(Képpel a 232. lapon.)

SZERETJÜK a hurkát, kolbászt, sonkát
kocsonyát. És mert ezt mind szeretjük,
nem tagadjuk, hogy hasznos állat a mi
szelid házi sertésünk, melytől ezeket kap-
juk. De már egyeb dicséretes tulajdonsá-
gát nem akarjuk elismerni és általában
azt hisszük, hogy házi állataink közt a
sertés a legostobább, annyira ostoba, hogy
éppen semmire sem lehet megtanítani.

Pedig nem úgy van. Ha nem olyan
tanulékony is, mint az eb, de türelemmel
sokféle meg lehet tanítani. A sertésnek
igen jó szaglása és hallása van s némely
országokban még arra is használják a ser-
tést, hogy a nagyon kitűnő ízű, de a föld
alatt rejtve tenyésző szarvas-gombát vele
kerestetik meg. Kivezetik a tájra, hol
a szarvas-gomba terem s ahol a sertés szag-
lálni és turni kezd, ott bizonyosan találunk
szarvas-gombát.

Megtanulja a sertés, hogy két lábon
járjon és zene-szóra taktusban tánczoljon
és ugráljon. Természetesen csak akkor, ha
fiatalon kezdik betanítani. Hiresek voltak
azok a sertések, melyekkel hajdan egy
mogorva, kegyetlen öreg királyt mulattattak.
Egy leleményes ember gondolta ki, hogy
fiatal sertéseket megtanít a tánczra. Fel-
öltöztette őket akkori divatos tarka ruhába
s a rőfögő művészek parancs-szóra, a zene
ütemei szerint mindenfelé bolondos tánczo-
kat jártak, ugráltak, meghajoltak és hűsé-
gesen követték gazdájokat s lesték inté-
seit. Csöppet sem kellett őket fenyegetni,
veréssel kényszeríteni. Inkább még vidá-
man rőfögtek. A mogorva király pedig,
kit esztendőnk óta nem láttak nevetni, han-
gos kacajra fakadt, mikor elejébe vezették
ezt a furcsa tánczos párt.

Egy öreg katona, ki már nyugalomban
ban élt falusi birtokán, katonásdi játékra
tanította be sertéseit. Persze sok vesződésebe
került, de végre teljesen czélt ért. A sertések
parancs-szóra szépen glédáka sorakoztak
és katonás rendbe masiroztak, ki a mezőre.
Ott az adott jelre szét oszoltak, másik jelre
nyomban ismét össze gyültek és sorakoztak.
Egy nagy emse volt a »káplár«, a legügye-
sebb. Amit ez tett, a többiek pontosan
utánozták. A faluban egész mulatság volt,
mikor az öreg katona csürhéje glédában
szépen ki- és bemasirozott.

De nemcsak tréfára, még hasznos mes-
terségre is sikerült már sertést betanítani.
Egy erdész arra tanította a sertését, hogy,
mint a vizsla, kutassa föl és jelezze a
vadat. A vadász-sertés figyelmesen szaglá-

lódva haladt
tott fel, megá
Olyan kitűnő
szalonkára, fo
ahol a vizsla
Sajátságos a
vadat kutatót
lábu vadra
mulatságát pe
mikor gazdáj
hozzájok csá
akárhányszor
után.

Sovány álla
lábu állat. El
sertése verser
sabb vadász-c
előző napon
enni valót, cs
nak aztán az
sertés váluja
föl voltak áll
eleséget tölte
jól látta ezt.
az ólnál és
megindult a
dött az eb
gyorsasággal
gyan elsőnek

MÉLTÓSÁ

— A »Kis L

GIGOM-gá
gunár.

csacsi j
Haragosan

— Ide me
mi el nem t
ős időktől fo

— Ugy va
csi koma? R
rődjál tova!

Amde csac
csak a nagy
töri a fejt.
csataráz ez

— Legjob

lódva haladt gazdája előtt és ha vadat kutatótt fel, megállt s jelt adott, mint a vizsla. Olyan kitünő szimatja volt, hogy rábukkant szalonkára, fogoly-madárra olyan helyen is, ahol a vizsla semmit sem sejtve haladt el. Sajátságos azonban, hogy csak szárnyas vadat kutatott fel; nyulra vagy más négy-lábu vadra nem hederített. A vadászat mulatságát pedig annyira megkedvelte, hogy mikor gazdája a kopókkal utnak indult, hozzájuk csatlakozott hívás nélkül is, és akárhányszor az ebekkel együtt kutatott vad után.

Sovány állapotában a sertés igen gyors lábu állat. Egy úr fogadott egyszer, hogy sertése versenyfutásban legyőzi a leggyorsabb vadász-ebet is. A verseny napját megelőző napon a sertés nem kapott semmi enni valót, csak egy egy kis vizet. Célpontnak aztán az ólat tüzték ki, mely előtt a sertés váluja volt. Mikor a versenyzők már föl voltak állítva az induló pontra, a gazda eleséget töltetett a váluba. Az éhes sertés jól látta ezt. Az eb gazdája meg ott állt az ólnál és hívta az ebet. Adott jelre megindult a két versenyző. Hiába erőlködött az eb — az éhes sertés roppant gyorsasággal futott a váluja felé és csakugyan elsőnek érkezett oda.

MÉLTÓSÁG ÉS SZEMTELENSÉG.

— A »Kis Lap« 8-ik színes műmelléklete. —

GIGOM-gágom! sziszeg bőszen a vén gunár. Nézzétek, libáim, amott egy csacsi jár!

Haragosan csattog minden liba csőre.

— Ide mer jönni a liba-legelőre?! Ezt mi el nem tűrjük! Ez a mi határunk, ide ős időktől fogva csak mi járunk.

— Ugy van! Űzzük hát el! Hallod, csacsi koma? Rögtön fordulj sarkon és kotródjál tova!

Ámde csacsi koma erre a zsvajra még csak a nagy füle botját sem mozgatja. Nem törli a fejét, hol és mi a hiba, mért sziszeg, csataráz ez a sereg liba.

— Legjobban megóvóm komoly méltóság-

gom, ha e tollas népet még csak meg sem látom.

És nem néz se jobbra, és nem néz se balra, komoly méltóságát komolyan fen tartja. Megy folyvást előre, de csak amig lehet, mert ime!... egyszerre azt látja: nem mehet. Elöl hátul, oldalt rátör az ellenség.

— No mi ez? riad fel. Minő szemtelenség!

— Csipjük meg a lábát! Tépjük ki a szőrét! Lyukasszuk ki azt a vastag számár-bőrét!

Zug a liba-sereg, csőrét csattogatva. De a méltóságát meg nem ingathatja.

— Hogyha nem tiltaná komoly méltóságom, mindjárt megtudnátok, milyet rug a lábom! Pusztuljatok! Hozzám nem illenék holmi ostoba, szemtelen libákkal harcolni.

— Az ám, mert már szepegsz! sziszegik a libák.

— Soha! bóg a csacsi s kivág egy nagy »I-á!«-t.

Hallja az udvaron a ház-őrző kutya, fölriad álmából s a harag elfutja. Iziben ott terem.

— Mit csaptok oly zsvajt? Majd adok én nektek csacsi-liba-párbajt!

Mérgesen rájok ront s ugat közben váltig! Liba, csacsi elfut s meg sem áll hazáig. Csacsi méltósága, lud szemtelensége hirtelen elmúlt és panasz lett a vége.

— Igaz, ami igaz: csacsik libák vagyunk! Ott a jó legelő s mi itthon koplalunk!

ELSŐ VADÁSZ-PRÓBA.

(Képpel a 236. lapon.)

LJNYE, de kényesen sétáltok el melletttem, Tipi öcsém. Talán illenék, hogy köszönjete is ilyen öreg atyáfnak, amilyen én vagyok.

— Atyafi? Azt sem tudom, igaz-é? felelt Tipi. Hiszen te csak afféle közönséges ház-őrző eb vagy.

— Ugy van, szólt Tupi. Mi pedig hires, jeles nemzetségből származtunk.

— Ugy bizony, erősíté Tapi, a harmadik. Épp ma dicsekedett velünk a gazdánk, hogy milyen nemes vadászeb-familiából

— Mi az? Szarvas? kérde Tipi. Halljátok Tupi, Tapi? Szarvas! Itt most mindjárt nagyszerű meglepetést szerzünk a gazdánknak. Szarvast fogunk!

— Hagyjatok békét ennek a szegény bogárnak! szól az öreg házörző. Ez is szarvas ugyan, de csak bogár.

Ezzel odább ment.

— Irigykedik az öreg, szól Tupi. El akar bolondítani, hogy gazdánktól dicséretet ne kapjunk, amiért a magunk esztől is megkezd-tük jeles tet-teinket. Azért is, rajta! Fog-juk el a szar-vast!

— Rajta! ki-áltá Tapi bát-ran. Ni, milyen szarvai van-nak! Ez már csak igazán szarvas!

— Rettene-tes szarvas!

— Csak-ugyan, nem tré-fa, jegyzé meg Tipi. De azért ne ijedjünk meg! Én elől-ről támadom, ti oldalról szo-rongassátok!

Körül fogták s teli torokból megugatták. Ám a vakmerő szarvas-bogár nyugodtan sétált előre. Hm, ez veszedelmes fenevad lehet! Három ellen-féltől sem ijed meg. Hm, hm! És milyen hegyes a szarva! De csak azért is!

Morogva, kaffogva ugráltak körül, s kivált Tipi hatalmasan vitézkedett szentől-szem-be, ámbátor egyelőre mindig nagyobbat ugrott hátra mint előre, mert még nem tudták, hogyan is fogjanak hozzá a zsákmány

megejtéséhez. A szarvas-bogár azonban végre is megunta a lármát és így szólt:

— No, tacsók, most már elég volt. Álljatok odább, mert baj lesz!

— Soha! A mi familiánkból még soha sem futott senki szarvas elől.

— Nem? No hát lássuk!

S a szarvas-bogár hirtelen nagy bugással szétvetette szárnyait, s villám-gyorsan fölröpülve, neki iramodott egyenesen a Tipi orrá-

nak, és szarvai-val jól bele kapaszkodott. Akkorát visi-tott Tipi, hogy Tupi és Tapi ijedtökben előbb felfordul-tak, aztán halá-los szepegéssel futottak el, meg sem álltak a pajta zugáig. Futott Tipi is, egyre ször-nyűbb sivalko-dással, mert a szarvas-bogár ott esüingött az orrán. Hiába ugrált hány-kodott, a rettenetes ellenség nem tágitott.

— Mi a ba-jod már no? szól az öreg házörző eb.

— Jaj a szarvas! Jaj a szarvas, lecsipi az orromat!

Épp akkor a szarvas-bogár megelégette a tréfát, szét terjesztette szárnyait és bugva elröpült. Az öreg eb kacagva kérde:

— No, Tipi öcsém, te fogtál szarvast vagy téged fogott meg egy bogárka?

Tipi elsompolygott a pajtába s Tupi-val és Tapi-val ott szégyenkeztek egész estig.

TAVASZI MUNKA. (Lásd a 234. lapon.)

LÁTOGATÁS A VARRÓ-ISKOLÁBAN.

(Lásd a 233. lapon.)

»Jó helyt járok? Itt a varró
Iskola?

Ide jár a két unokám:
Eszti és Ilonka?»

— Ide, ide! Tessék beljebb
Kerülni;

Itt a pamlag, méltóztassék
Nagyságodnak leülni!

»Szorgalmasok-e a lányok?»
— De nagyon!

»És ügyesek?» — Ügyesek-é?
Már azt bizvást mondhatom.

»No ez derék! Bizony meg kell
Vallani:
Az ily dolgot nagymamának
Oly jól esik hallani!

Van is itt a kis zacskómban
Valami —
Esztikém és Ilonkám közt,
Kérem szépen, ossza ki!»

TIZENKÉT ÉLET-SZABÁLY.

— Egy öreg böles följegyzéseiből. —

1. Minden körülmények közt becsüld meg magadat és légy önértetes; de ovakodjál a gögtől, mert a mennyire megvetik az emberek a meghunyászkodót, épp annyira gyűlölik a kevélykedőt.

2. Ha nehéz dologba fogsz, ovakodjál a kishitüségétől és habozástól. Aki nem bizik magában, félig már előre is megbukott.

3. Nagy gondod legyen rá, hogy uralkodni tudj indulataidon. Akár öröm, akár bánat, akár harag fog el: ha tulságosan átengeded magad neki, akkor vagy nevetéssé válsz, vagy bajt szerzel magadnak.

4. Végezd minden dolgot gyorsan, szaporán, de semmit sem elhamarkodva.

5. Ha valamit jól megfontoltál és jónak, helyesnek találtál, állj meg mellette szilárdul és ne engedd, hogy meggyőződésedtől fortélyos beszéddel eltántorítsanak. Mert aki valamely dologról hol ezt hiszi, hol azt hiszi, ezzel csak azt árulja el, hogy nem fontolta meg és nem hiszi sem ezt, sem azt igazán.

6. Légy figyelmes, mikor más beszél s légy ovatos és meggondolt, mikor magad beszélsz.

7. Akárkivel akár milyen jelentéktelen, szerény sorsu emberrel állj szemben, ne gondold soha, hogy közönyös, miként viselkedel. Ha viseleted helytelen, mindig lehet rossz következménye.

8. Ne tartsd magadat szegénynek, ha egyebed sincs, csak időd és munka-kedved. Aki ezt a kettőt jól használja, boldogul.

9. Az élvezetben légy mértékletes, még pedig saját érdekedben. Amit egyszer tulságosan élveztél, abban többé nem lesz igazi gyönyörűséged.

10. Tetteidről pontosan be kell tudnod számolni ott, ahol kell. De ne magyarázd és ne adj számot mindenkinek, olyannak is, akinek nincs joga, hogy számon kérje. Mert ez gyakran olybá tűnnék föl, mintha hibásnak éreznéd magadat és mentegetőznél.

11. Ha fonák, helytelen vagy gonosz véleményeket mondanak előtted, mindig legyen bátorságod annak nyugodt kijelentésére, hogy nem osztozol az olyan véleményben. Mert különben az ostobák vagy bűnösök a maguk társának tekinthetnek.

12. Munkádban, multságodban ne arra gondolj, hogy pillanatnyilag terhes-é vagy kellemes, hanem hogy mit fogsz érezni, ha a végére értél. És a szerint folytasd, vagy pedig idején hagyd abba.

RONTÓ

— Hat

HO
V
je
ko

lival is. Am
hogy maga is
ő kölcsönre
Megmutatta

Gyönyörű
hogy Palinak
Indult is kife
kája, Birike:

— Hova
én is megyek

— Várni
hát jöjj!

Csakhogy
fésükte Birike

— Siessen

— Nem le
sűrű, hosszú h
hozni. Majd a
találna.

— Jaj de
szen már!

RONTO PALI JÓ TANÁCSA.

— Hat fejezetben és hat képen. —

I

AHOL a mi rég ismert barátaink, Vad Laczi és Roszcsont Ferke jeleskednek, ott legtöbbször találkozzunk hü pajtásukkal, Rontó Pálival is. Ámde Pali elég ember a talpán, hogy maga is tudjon jeleskedni. Nem szorul ő kölcsönre pajtásainál hirnév dolgában. Megmutatta épp a minapában is.

Gyönyörű tavaszi nap volt. Természetes, hogy Palinak nem lehetett otthon maradása. Indult is kifelé, mikor utána kiállott hugocskája, Birike:

— Hova mégy, Pali! Várj egy kicsit, én is megyek!

— Várni nem várok, de ha jönni akarsz, hát jöjj!

Csakhogy a Lidi szobalány épp akkor fésűkte Birikét.

— Siessen Lidi! türelmetlenkedett Birike.

— Nem lehet, felelé Lidi kereken. Ilyen sűrű, hosszú haját nem lehet sebtiben rendbe hozni. Majd adna a mamácska, ha hibát találna.

— Jaj de unalmas maga, Lidi! Ereszsen már!

De Lidi nem eresztette, Pali pedig kaczagva távozott.

— Jaj, Birikém, azt már csak nem kívánhatod, hogy addig várjak, míg az a te boglyas hosszú hajad rendben lesz. Addig én már meg is jövök a mezőről.

II

Hiába türelmetlenkedett Birike, csak azt nyerte vele, hogy még tovább tartott a fésülködés. Mire elkészült, akkorra Pali már hegyen-völgyön túl volt.

Boszusan őgyelgett Birike a ház körül. Mert sokkal mulatságosabb volt, mikor Palival járt-kelt. Pali mindig tudott valami jó tréfát.

— Valjon merre mehetett? Hátha megkeresném?

Nagy sokára meg is találta, de csak mikor Pali már haza-térőben megpihent egy padon.

— Bizony nem szép tőled, hogy úgy elmentél nélkülem.

— No persze! Hát tehetek én róla, ha annyi ideig tart a fésülködésed? Én félpercz alatt készen vagyok veled.

— Én sem tehetek róla. Eleget boszankodom... olyan kiállhatatlan ez a sok hosszú haj, de hát mit tegyek!

— Oh, én könnyen segitenék rajta. Adnék is jó tanácsot, ha elfogadnád.

— Hogy ne fogadnám el, ha igazán jó?

— Én mindig csak jót tanácsolok. Most meg már épp nagy szükségem van rá. Holnap lesz a nagy kirándulás... ha megkésél az öltözködéssel, bizony nem várunk, itthon cseppensz. Tudod: az én pajtásaim, Vad Laczi meg Roszcsont Ferke, nagyon szeretik ha kifoghatnak a lányokon.

— De már abból semmi sem lesz! Holnap én is ott akarok lenni. No, mondd hát szaporán, mit tegyek?

— Menjünk a szobánkba. Ott mindjárt meg is teszszük.

III.

Szörnyen kíváncsi volt Birike, milyen jó tanácsot eszelt ki ez a leleményes Pali. Meg is tudta csakhamar, mert Pali a tükör elé állva egyszer-kétszer végig kefélt a saját haját és így szólt:

— Nézd, ennyi idő alatt el lehet készülni.

— Igen ám, ha nekem is oly kurta hajam volna.

— Éppen ez a nyitja. Levágjuk, akkor éppen olyan.

— Az igaz. De hát... gondolod, hogy szabad? Jó lesz?

— Hogy ne volna jó? És hogy ne volna szabad? A te hajad csak a tied... ugy-e?

— Persze!

— No hát! Azt csinálsz velem, amit akarsz. Ezt én mondom. Én pedig tudom, mit mondok. Én ugyan nem engedném, hogy az a Lidi minden reggel fél óráig cibáljon.

— Igazad van. Én sem türom tovább.

— Így hát mindjárt segítünk. Csak ollót kell szereznünk.

Ez nem volt nehéz.

Ott dolgozott Lidi a harmadik szobában. Azaz dolgozott volna, de bizony elnyomta

a buzgóság, elszunnyadt. Megleste ezt Palkó és lábujj-hegyen oda lopózva, elcsente az ollót, aztán vissza osont Birikéhez.

— Így ni! Most már dologhoz foghatunk.

IV

Birike oda állt a tükör elé és maga akart végezni a szép hosszú hajával. De nem igen boldogult.

— Elöl még csak le tudnám vágni, de hátul nem érem el.

— Megállj no, majd segíték. Ha épp szükséges, értek én a fodrász-mesterséghez is, szólt Pali.

Be is bizonyította. Hogy egészen alaposan végezze a dolgát, székre állt és ugy

metélgette le marék számrá

— Meglásd így, biztatta B haj roppant ne

— Az ám! C

Pali össze sz nyát. Sikerült Birike fejét. M ban is ne lehe nyirt az olló, maradtak. No akár remeklés

Nagyot nev ben meglátta

— Most oly

Pali még r

— Olyan k

és Ferkó mo

fogadnak. M

kell kivinni, e

Birikének r

okos és óvato

csak éppen e

egyszer kurta

végig mentel tor nem lát

metélgette le Birikének a szép sűrű haját marék számmra.

— Meglásd mennyivel kellemesebb lesz így, biztatta Birikét. Hisz' ez a tömérdek haj roppant nehéz!

— Az ám! Csak szépen egyformára nyird.

Pali össze szedte minden fodrászi tudományát. Sikerült is teljesen lekoppasztania a Birike fejét. Nem mondom, hogy még jobban is ne lehetett volna, mert itt-ott tövig nyirt az olló, máshol meg hosszú szálak maradtak. No de első próbára így is bevált akár remeklésnek is.

V.

Nagyot nevetett Birike, mikor a tükörben meglátta magát.

— Most olyan vagyok, mintha fiu volnék.

Pali még nagyobbat nevetett.

— Olyan bizony! Majd meglásd, Laczi és Ferkó most már akár pajtásuknak is fogadnak. Már csak ezt a levágott haját kell kivinni, eldugni, mert itt rátalálhatnak.

Birikének nagyon tetszett, hogy Pali ilyen okos és óvatos. Az ám, volt esze Palinak, csak éppen egy kicsikét volt az most az egyszer kurta. Mert amint a másik szobán

végig mentek, szembe jött Lidi és ámbátor nem látta mindjárt Birikének a kezé-

ben a haját, mégis mindjárt tudta, mi történt. Mert hát persze nem is a kezében kereste, hanem a fején s ott nem látta.

— Uram Teremtőm! Birike kisasszony! Hová tette a gyönyörű haját? Szörnyűség! No, ne igyekezzenek szökni... jöjjenek a mamához!

Pali úgy érezte, mintha nem volna többé kedve nevetni. Birike pedig, mire oda ért a mama elé, már javában sirt.

VI.

Bus volt este a lefekvés. De bus volt reggel a fölkelés is. Birike sokáig türelmetlenül várta, hogy jöjjön már Lidi és öltöztesse. Végre nagy sokára benyitott.

— Hamar Lidi! Ma nem szabad elkésnem... nagy kirándulásra megyünk.

— Kirándulásra? Aligha. Mamáék már elmentek s azt izenték, hogy Birike kisasszony és Pali urfi a nagypapa felügyelete alatt szoba-áristomban legyenek és külön leczkét tanuljanak. Itt a fésű, kefe, most már nincs Birike kisasszónynak rám szükségé.

Amit Lidi mondott, még csak fele volt a szomorú valóságnak. Az ítélet másik felét az öreg nagypapa közölte velük:

— Ugy lesz az, fiacskám, hogy amíg Birikének a haja újra meg nem nő olyan hosszúra, hogy többé nem nevelhetnek rajta, addig a ti számotokra nem lesz sem kirándulás, sem mulatság. Hanem lesz dupla lecke. Dologra! Lássatok hozzá!

Ennyit ért a Rontó Pali jó tanácsa.

KÉPREJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

Tannenburgi Róza.

Elbeszélés a lovagkorból. Átdolgozta Donászy Ferencz. Öt színes képpel és színes borítékkal, díszes kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 13-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

O	L	A	S	Z
L	A	K	Ó	
A	K	Ó		
S	O			
Z				

Helyesen fejtették meg: Lukács Pálma, Faludy Mariska, Szathmáry Emma és Vilma, Fleischmann Janka és Jenő, Schönberg Zoltán, Müller Margit, Királyfi Vilma, Juhász Anti, Fekete Andor, Bügler Paula, Neumann testvérek, Kund Margit, Szivák Irén és Imre, Hajós Anna (mért a kiadó-hivatalba küldöd leveledet, ha szerkesztőségi dolog foglaltatik benne? Mért nem olvasod figyelemmel a »Kis Értesítő«-t is? F. B.) Gyémánt

Ilona, Soós Laura és Iduska, Clement Ernő, Rosenthal Ella, Gállik testvérek, Nadler Herbert, Herzl Antal, Riesz Kornél, Szathmáry Marietta, Sibilla Jenő, Schmiéd Imre, Waldmann Jenő, Szlotta Mariska, Berger Ernő és Ödön, Steiner Elza, Murárik Berezi, Kováts Erzsike, Csathó Kálmán, Spitz Regina, Visy Mariska, Matuska Péter és György, Bartal Aurél, Vadas Zoltán, ifj. Somogyi Gyula, Patterson Margit és Orsolya, Kelemen Edith és Kajetán, Pollák Alfréd és Dezső, (ti sem bírtátok megjegyezni, hogy szerkesztőséget illető dologgal nem a kiadó-hivatalhoz kell fordulni? F. b.), Selevér Flora, Forgách Beatrix, Fischer Pali, Szél Piroska, Véghely Dezső és Andor, Máder testvérek, Bayer Feri, Buzáth Jolán és Lajos, Farkas Laczika, Rády Albert, Kleeberg Géza, Kövessy Rudi, Khirer Mariska (a te írásod? F. b.) Zernmann Ilonka, Marczali Erzsé, Hirschler Jolán, Baumgartner Dezsőke, Rétai Vilma, Bónis Iluska, Geist Lili, Stekker Dénes, Pásztor-Bódog Ibolyka, Goldheim Margit, Kabdedő Margit, Tóthfalussy Olga és Ödön, Schulhof Adél (kiadó dolgokkal mért fordulsz hozzám? F. b.) Polák Karesi, Horváth Böske, Engelmann Jenő, Rechnitz Marci, Natti Klotildka, Kovács Irén, Volarich Iduska és Imike, Stéger Laczika, Michalik Ilonka, Weisz Lajos, Szily Rózsika, Kováts Irénke, Adler testvérek, Keppich Vera (kiadó-hivatalba ne küldj szerkesztői hivatalba való dolgot, F. b.) Korpos Rezső, Jekkel-falussy Gizi, Hirsch Margit és Lujza, Szegethy Mariska és Sarolta, Sturm Margit, Dousa József, Papp Birike, Pollák Irén és Béla, Papp Jenike, Emődy Miklós, Kun István, Unger Béla és Ferike, Imrédy Kálmán és Károly, Szemők Katicza és Maricza, Adriányi Eszike és Jolánka, Schulz Mariska és Pali, Tiller Róbert, Steiner testvérek, Schöpkes Mariska és Gyula, Baghy Irmuska, Hollaki Leó, Kolossváry Marianna és Niki, Bulovszky Gyula (még te sem tudod a különbséget a kiadó és a szerkesztői hivatal között? Pedig a te neved egy régi jeles újságírónak is a neve, aki pedig tisztában volt a két hivatal különbsége iránt, F. b.), Fülöp Etelka és Kálmán, Dömötör Erzsé, Csanády Margit, Magassy Jenő és Zoltán, Hajmásy testvérek, Salamon Ilona és Gyula, Moesz Izabella és Ilonka, Szájbély Lenke, Kerdl Dezső és Ernő, Stern Erzsike és Sándor, Maller Margit, Paula, Adelka és Imre, Polgár Bella és Ilonka, Hedry Géza és Sándor, gr. Matuschka Alfréd és László, Szögyény Gábor, Pető Jolán és Aladár, legifj. Kubinyi György, Zakár Margit és Lajoska, Hegyessy Jolánka, Pauliny Ernő, Sárfy Tibor és Alfréd, Szilasi Emilia, Boross Kata, Krug Mária, Baum Rosa és Miklós, Bernárd Lujza, Szalay Livia, Lederer Sarolta, Boross Bella és József.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett Sibilla Jenő, Szegeden, kinek a kiadóhivatal a jutalom-könyvet megküldi.

*

A »Kis Lap« képrejtvény megvan, Grósz Irén Krug Mária.

FORGÓ

A szt. husvét számmal emlékeztetünk a kis hívemnek ki vagyok. De val a szivemre zárl

Dorina néni.

net. — Tomez lehet ijedni. Ny nyirbálni a lev nagyobb baj nem tél az iskolából, bizony nem ta kényelmesen. » van »Lóország« nek nincs helye. Hogy érted? Ar sam ki a kuc ilyet? — Köhl rajzolta? Vagy Mert ügyes am közölhetem. A Herzl Antal, Be a kedves rajzocs berg Zoltán. N el: hólapdázást sod egyes rész Aranka. Még e sedni fog. — Könnyű dolgok, versezettől fene Farkas Laczika ként hozzám, ho múltán válaszol tartanom. A te már meg is fej igen okosodnána ott N. Kőrös tá, Tiszához közel, innen van egy Azt, hogy ott ne nem tudhatják. V Emma. Bár kör csalódás okozta mégis csak örö olvasod a »Kis egytől-egyig ala néhol a sajtó-h incselkedő kis ö s nem minden a szavakban ve

A »Kis Lap« XLIV. köt. 12-dik számban közölt képrejtvény megfejtését beküldték még: Kun István, Grósz Irén és Sándor, Unger Béla és Ferike, Krug Mária.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

A szt. husvétii ünnepek alkalmából ismét akkora számmal emlékeztetek meg rólam, hogy mindenik kis hívemnek külön-külön megköszönni képes nem vagyok. De valamennyőtöket nagy-nagy öleléssel a szívemre zárlak.

F. b.

*

Dorina néni. Olvasás után legott megy az üzenet. — **Tomesz Irma.** Bizony a diftheriától meg is lehet ijedni. Nyilván ezért is felejtetted el körülnyirbálni a leveled papirosát. De csak hogy nagyobb baj nem esett! — **Schmidt Ella.** Haza jöttél az iskolából, rápillantottál a képrejtvényre és... bizony nem találtad ki. Sokad magaddal igen kényelmesen. »Lóország«-nak fejtetted meg. Hol van »Lóország«? Csak nem közlök olyasmit, amin nek nincs helyes értelme? — **Schreiber Erzs.** Hogy érted? Arra kérsz hogy a te nevedet huzsam ki a kucsmából? Már hogy gondolhatsz ilyet? — **Köhler Ferike és Pistika.** Melyőtök rajzolta? Vagy általán egyőtöknek sem a munkája? Mert ügyes ám. Kár hogy jelentése miatt nem közölhetem. A 2-ik nagyon is könnyücske. — **Herzl Antal.** Besoroztam. — **Blum Ella.** Köszönöm a kedves rajzocskát. Elteszem emlékül. — **Schönberg Zoltán.** Nem valami nagy dolgot beszélél el: hólapdázást ibolya-nyitáskor. De azért leírsod egyes részeit dicsérhetem. — **Waldmann Aranka.** Még ebben a félévben kívánságod teljesedni fog. — **Szontagh Donát és Sándor.** Könnyü dolgok. — **„A tavasz.” (Emil).** Ettől a versezettől fenevaddá válna még a nyul is. — **Farkas Laczika.** Annyi leveletek omlik be naponként hozzám, hogy bizony egy-egyre néha két hét multán válaszolhatok csak, mert sorrendet illik tartanom. A te képes rejtvényed ügyes, de ha már meg is fejtették olvasó társaid, akkor sem igen okosodnának meg tőle, mert bizony csupán ott N. Körös tájékán tudják, hogy ott valahol a Tiszához közel, a paládicsi pusztán túl s Várkonyon innen van egy falucska, melynek neve Tőszög. Azt, hogy ott néha ásatások is történnek, ők még nem tudhatják. Valamifogasabbat küldj. — **Vitályos Emma.** Bár könnyű volt észre vennem, hogy némi csalódás okozta kedvetlenség is sugta soraidat, mégis csak örömemre szolgál, hogy figyelemmel olvasod a »Kis Lap«-ot. Megjegyzéseid azonban egytől-egyig alaptalanok. Az kisebb hiba, hogy néhol a sajtó-hibák vezettek félre. A sajtó-hiba incselkedő kis ördöge megtéveszti a szedőt, javítót s nem minden olvasó veszi észre. Azokban a szavakban vem volt z, o, l betű a kézirat-

ban, mert Bárna, Tamánd és abár volt írva. De már az hiba, hogy hibáztatsz helyes szavakat, mikor magad is idézed a közölt föltéteit, hogy ki voltak zárva: a hajlított igék és a ragozott fő- és melléknévek, továbbá az idegen országok és városok nevei. A nyertes szójegyzékben foglalt helynevek mind magyar helységek nevei. A marás önálló szó, nincs ragozva, a föltételek közt pedig azt nem találod, hogy ugyanegy fő- vagy gyökszóból eredő önálló főnevek, igék sat. ki vannak zárva. Ki voltak zárva a nagy számmal érkezett ilyen hajlított és ragozott szavak: tetted, tettem, tette, ágy, ágyat, ágyad sat. mert ezek ugyanegy szónak változatai. Asni és ásatni is különböző szavak, mert aki ásat, az nem maga ás. Épp ugy önálló szó a magyarán is, nem ragozása a magyar-nak. Azt rosszul tudod, hogy a tea szót h-val írjuk. Helyesen csak h nélkül írhatjuk. A német írja h-val »Thee«-nek s a francia »thée«-nek. Mi az angoltól vevén át a tea szót, így írjuk, de nem ejtjük ki úgy, mint az angol, té-nek, hanem teá-nak. Erről, ha a »Kis Lap«-ot csakugyan oly figyelmesen olvasod, mint leveledben említet, épp nem régiben tűzetesen értesülhettél volna, mert a »Kis Lap«-nak épp ez idei 7-dik számában közöltem czikkecskét a teáról s szóltam benne a tea névéről is. Egyébiránt remélem, hogy figyelmes olvasó leszel ezentul is; de figyelni fogsz, hogy ne hibáztasd azt, amit csak magad értettél hibásan. — **Kuti Sándor.** Kedves levelet irtál nekem. Kedveset már azért is, mivel, amint mondd, kisleány-korában a te mamácskád is olvasta a »Kis Lap«-ot. Hogy az olvasásban, írásban való haladásodnak épp a »Kis Lap«-volt jutalma, örömmel értettem meg soraidból. Mamádnak mi is volt a leánykori neve? Tiszteltetem. — **ifj. Szivák Imre.** Már így látom megértjük egymást. A kölcsönös hűség édes gyümölcsöt terem. De ennek a gyümölcsnek nem olyan földre van szüksége, mint amilyennel jó bőven hintetted tele a leveledet. Nem illik irást beporozni. — **ifj. Bolyó Károly.** Hogy jól megszerkeztetted a rejtvényeidet, nagy dolog. De azoknak fölfejtése a te olvasó-társaidnak kis dolog. — **Záborszky Kálmán.** Köszönettel veszem tudomásul. — **Rodakowska Alma.** Küldeményedért hálát mond az a szegény fiúcska, akinek átadtam. Az ügyes rejtvényt besoroztam. — **Végh Irénke.** Már azt sok izben kijelentettem, hogy a magam arczképét nem közölhetem. Ha egyszer megtenném: minden újabb kis olvasóm kedviért, aki a korábbi számokat nem járatta, ismételnem kellene. S ha már az egyszeri megjelenés sem fér össze a szerénységgel, az ismételt közlés még kevésbé. Igazam van-e, Irénkém? — **Lukács Pálma.** Sose busulj azon, hogy a koczkákat rosszul rajzoltad meg. Fődolog az, hogy helyesen töltötted be. — **Végh Dezső.** Az egyik rejtvényedet nem értem, a másik már egy humorisztikus lapban jelent meg s különben sem való gyermek-újságba. — **Kund Margit.** Faludy Mariskával vagy együtt? Mivel olyan nagyon

hasznoló papirosra irtok. — **Faludy Mariska.** Kund Margáittal vagy együtt? Mivel olyan nagyon hasznoló papirosra irtok. — **Szemök Katicza és Maricza.** Nem is mondom, hogy ilyen szíves meghívásra egyszer csak be nem toppanok hozzátok. — **Báyer Feri.** Nagyon természetes, hogy, mivel két ízben nem irtad nevedet a megfejtés alá, két ízben hiányzott a neved. — **Képezdei Igazgatóság.** (Szbdk.) A kiadói és szerkesztői dolgok között való lényeges különbséget külön közleményben magyaráztam meg az én kis olvasóimnak. — **Pollák Alfréd és Dezső.** »Aki pedig még nem tud egyenes vonalat vetni, az írjon vonalzott papirosra!« Ezt mondja a böles Pimpi Snurszi. — **Fridrich Gizella.** Miért afféle nyomtatott írásban jegyzed soraidd végébe a nevedet? Bár szívesen elismerem, hogy ügyesen pingáltad oda. A bajodon segít a kiadó-hivatal. De aztán gondját viseld ám a másodiknak, mert harmadikra már nem telik. Az én jó barátomat pedig szutyongasd egyre, mert úgy sejttem, szívesebben hallgat te read. — **Forgách Beatrix.** Igenis, 197 szót küldöttél be; de mikor az a gonosz gép az a 1-est kirántotta a 97 elől! — **„Hunyadi László“** tárgyú és című kör-rejtvényt küld valamelyötök Budapestről s még egy »kőfejszét« is adott melléje, de a nevét megírni elfelejtette. Tán Hübele Balázs vagy Hebehurgya Dorka volt? — **Steiner Elza.** Csak hogy megint elő került esatangolásaiból a »Vidor« kutyátok! Én is meg vagyok nyugtatva. Jól tudom, hogy »olasz« rövid *ó*-val »lesz írva«, valamint hogy úgy is volt írva. De te meg azt nem tudod, hogy »lesz írva« nem lesz írva, hanem jómagyarán úgy mondjuk, hogy, az »olasz« rövid *ó*-val *írják* vagy *írjuk*. — **Csathó Kálmán.** Már megjelent a »K. L.«-ban — **Szél Piroska.** Bátran beküldheted. — **Spitz Regina.** A megfejtést is koczka alakjában kell feltüntetni. A kéziratról csak olvasás után szólhatok. Annyit általjában, hogy elbeszélések mesék stb. dolgában nem vagyok megszorulva. — **„Örzi dala“.** (N. G.) A versike gondolata kedves, de csak egy-egy részlete van jól megírva. Egy kis érzéssel átdolgozom, amire érdemes. — **Szathmáry Marietta.** Azt csak rémélmi szabad, de nem jó azt várni. — **Miliczter Berta.** Csacska leveled mulatságomra szolgált. Akár a patak csacsogását hallottam volna. De a patakot következetesebbnek tartom. Az nem mondaná egy lélekzetre, hogy *ő* már nagy folyónak is érzi magát, csermelynek is, 13 éves kisasszony létedre a »K. L.«-ot már »gyermekesnek« találod, ellenben a meséket úgy szereted, mintha 9 éves volnál. Meg is járnám, ha a te forrongó véredhez képest szerkeszteném a »K. L.«-ot! Végig mennék veled a 7 éves kortól a 13-ásig, ami Maróthy szerint 6 esztendő. Mikor pedig szerencsésen elkísértelek a 18-ba, szerkeszszek a számokra holmi regény-ujtságot, az év közben 7 évesre fölcseperedett kis olvasóimat meg hűtlenül hagyjam el. Aminek az volna a természetes következménye, hogy akkor,

midőn már a »K. L.«-ból teljesen kinőttél, mint a gyermek-czipőből: a »K. L.«-ot szüntessem meg. Nem addig a, Bertácskám! Én *gyermek-ujtságot* írok s nem is akarok egyebet. Hogy pedig, minden 13 éves voltod mellett, te is gyermek vagy még, mutatja épp ez a leveled, míg a versikéd azt bizonyítja, hogy csakugyan most lábbadoztál fel a betegségedből, mert biz' az még gyöngélkedik. Majd ha magaddal együtt a verslábad is megerősödtek, tégy újabb kísérletet. Akkor t. i. amikor már nem leszel Bertácska, hanem »Berta néni«. — **Szilasi Emilia** azt üzeni *Szt. Iványi Carolának*, hogy annak a »szeredzser«-táncznak a neve az angol eredetiben »*Sir Roger*« (ejtsd: »ször Radzser«-nek), mint aki annak a táncznak a szerzője. Köszönöm kis lányom, hogy szíves voltál Carolát felvilágosítani. Ó bizonyosan külön is megköszöni, ha megírod neki: hol lakol. *Szunnyogh Bandi* meg a következőt írja e tárgyban: »Annak a táncznak szerzője Sir Roger de Caverley. Ez egy régi eredeti angol alak. Sárga nánkin nadrágban, réz gombos kék frakkban járt, és mint igen nevezetes egyén, az angol élclapok állandó alakja volt, csak úgy, mint Kraxelhuber Tóbiás a »Borsszem Jankó«-ban. Azt a tánczot *ő* hozta divatba annak idejében. Azt is ide irhatnám, hogyan kell járni, de hosszadalmas lenne, és félek megúnná Forgó bácsi az olvasását.« (Majd megírod *Szt. Iványi Carolának*, *F. b.*) — **Grf. Matuschka Alfréd és László.** Érdeklődéssel olvastam, hogy most a szép Adria partján vagytok, csolnakáztok s kagylót halásztok, élvezvén a tenger hatalmas levegőjét. Köszönöm a virágos köszöntést. — **Aesopus.** Köszönettel vettem. Már a rajzolónál van. — **Sohár Irma és Andor.** Kedvesen esett a ti szíves köszöntésetek is, de még kedvesebben esett volna, ha a német szerencsekívánat helyett magyar lett volna ott a takaros jegy alján. — **Imrédy Kálmán és Károly.** Ügyesek. Nagyobb részt közlöm is. — **„Az áruló levél.“** Szerzője ilyen sorokkal küldte be: »Irtam egy kis zsindarabot nemtdom jól azért hát kérem neze meg, mert egészen a magam ezétől irtam és kérem arais hajónak talája a kis labba írjaki.« Hát persze, hogy a »zsindarab« még gyöngébb ennél a levélkénél is. A beküldő, kinek nevét elhallgatom, értsen meg ebből az üzenetemből annyit, hogy *ő* még nem való arra, hogy mások számára írjon, de igenis azon legyen, hogy a maga művelése végett olvasson és tanulgasson. — *Több levélről a jövőszámban.*

»JÓ SZIV.«

A szünidei gyermek-telep egyletnek: Adler testvérek 1 frt., Vancsó testvérek 1 frt.

ROVÁS.

L. Gy., S. S. és Sz. I. leveleit, melyek nagy hanyagságról tanuskodnak, nem vehetem figyelembe.

Felelős szerk.: **Forgó bácsi.** Szerkesztői és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestben.

